

Úvodníček

Hnedle v úvodu bych se chtěl omluvit za drobné zdržení při vydání tohoto čísla, ale prostě nestihám.

Toto Týcko je drobátko rozsáhlejší, proto se nebudu moc rozepisovat. Jen bych chtěl připomenout, že prohlídky od lékaře potřebujeme od všech. To znamená, že i od těch, co nejedou na jarzáky.

Informace z Pasek: výška sněhu **95 cm**, teplota **-4 °C**, nový sníh **6 cm**, typ sněhu **prachový**, počasí **sněží**. Vypadá to na ideální podmínky.

Kosa

Chrastava

Pololetí uteklo jako voda. Ve školách nás obdarovali veselým kusem papíru - říkají tomu vysvědčení. Donést ho domu není těžké, ale problém je zmizet dřív, než se rodiče vrátí z práce. Co s tím? Je tu jednoduché řešení. Zabalit věci, popadnout lyže a hopla ke klubovně.

A stalo se. Několik (přesněji pět) lyží a jedny sáně se setkaly u klubovny, aby mohly změřit své síly na kopcích v okolí Chrastavy. Následoval plynulý přesun na nádraží a zdlouhavá, ale zábavná, cesta. Na místě se osazenstvo rozhodlo pobavit místní obyvatelstvo veselými písňemi a pělo pořád dokola song o nějakém cukráři. Po nalezení místní školy nastal tichý (někdy však i trochu hlučnější) spánek.

Zato ráno bylo až moc hlučný. Každý se pro sebe snažil urvat co nejvíce rohlíku,

aby nabral sílu do boje s kopci. Snídaně skončila, už se jen převléci, obout boty a nasadit lyže. Samozřejmě ti méně odvázní ještě zdřžovali mazání, ale ani to nás neodradilo. Po čase se vyjelo. Co říci? Zelená značka se chvílema ztrácela, sněhu bylo hojně (ani jsme si to nezasloužili), celou dobu jsme se mohli kochat okolní zasněženou krajinou, prostě krása.

V čase oběda se před námi objevila menší budova s nápisem CUKRÁRNA. Některé z nás zaujal jistý cukrářský výrobek. Byly to jakési hnědé koule, ani nevím jaké chuti. Každopádně po této

návštěvě měla paní cukrářka určitě radost, pokud jí zbyla alespoň jedna koule.

A jelo se dál. Občas (jen na rovince nebo z kopce) jsme táhli toho nejodvážnějšího z nás, pana sáňkaře Ikaru, ale k tomu se ještě dostaneme. Celý

den nám krásně na čerstvém vzduchu utekl a plni hladu jsme odlyžovali zpět do školy. Čekala na nás hromadná vařba a následná odměna. Celý večer se nesl ve stylu deskových her a veselí.

Sobota ráno. Něco teplého do břicha na zahřátí před rekordním výkonem. Tento den už nebyla taková „flákačka“. Při stoupání do kopce nás překvapila halda sněhu a žádná stopa. Ze začátku se v našem mužstvu našli samí odvážlivci, postupně jich ubývalo, až si každý nesl své lyže na ramenech. Jen Ikarus si užíval. Před sebou kopal sáně, pořád se bořil a padala i zajímavá slova. Tuším, že nejmilejší bylo(všichni Ikara znáte, zajistě si tedy domyslite).

V průběhu boření se před námi zjevila stopa. Nastala radost ovšem ne na dlouho. Stopa nabrala brzkého konce a nám nezbývalo nic jiného, než se na chvíli ukrýt v budce a hodit do sebe kus chleba.

Po naplnění žaludku přišla na řadu

varianta B. Vrátíme se na stopu, někam to povede. A taky že jo. Cesta vedla přímo nad Chrašťavu, ale nepředbíhejme. Ještě se musíme zmínit o hrdinském činu Cvaldy. Náš skvělý závodník, i přesto že šance na zlatou medaili byly mizivé, neváhal a zachránil pet-láhev. Stalo se to asi takto: Ikarus, vezen v závěsu za lyžarem, ztratil láhev, Cvali neváhal, sebral všechny své sily, namastil svaly, otočil se ve směru jízdy a jel na pomoc chudince flašce.. Vše dobře dopadlo. Flaška byla vysvobozena ze zajetí sněhu.

Navštívil nás večer a s ním i večerní aktivity. Večeře, teplý čaj, hry, spánek.

Ráno opět něco teplého do žaludku, zabalit věci, ještě si zahrát nějakou tu hru, užít si děsivě dlouhou cestu vlakem, a těšit se na rodiče.

Poučení z výletu: „ V Turnově nenavštěvujte nápojový automat, padají zněj odporné tekutiny.“

Pucek

Zdice

Hle, čtenářovy zraky zabloudily na další článek, nezbývá mi tedy nic jiného než být potěšen a začít své vypravování o Kočovnících a jejich podivuhodných toulkách.

Sešli se tenkráte opět u klubovny. Jaké to bylo zase po čtrnácti dnech příjemné shledání. Všichni se vítili a bylo jim o poznání veseleji. Času měli dle Bužumburova mínění habaděj, a tak se jen velmi pozvolna přesunuli na tramvajovou refiž. K té tramvaj přijela takřka načas.

Na Hlavním nádraží se jejich skupinka

opět rozrostla, a to natolik, že byli přinuceni přesunout se do vlaku, který odjížděl v ten podvečerní čas na Plzeň. Do Plzně ale jejich cesta nevedla. Tedy cesta do Plzně samozřejmě vedla, ale ta nebyla jejich. Čtenář jistě pochopil určitou nadsázku spojenou s obrazností a můžu tedy

pokračovat vystoupením našich hrdinů ve Zdicích.

Zdice, to byl jejich cíl. Nevelké pošmourné dělnické městečko, které kdesi ve svých útrobách skrývalo základní školu. U té naší skupinu přivítal, poté co po cestě málem se potrefili se splašeným koněm, školník. Bodrý to chlapík, starého ražení ramenáč. Školní tělocvična jim byla otevřena.

Večer strávili v duchu her a soutěží převážně deskového charakteru, samozřejmě povečeřeli a byli rádi, že jsou zase spolu. S tímto pocitem na mysli pozvolna pozhasinali a pousinali.

Ráno bylo vskutku rané, do tělocvičny se probajovali cvičenci a cvičitel tenisové hry. Skupina našich Kočovníků se ovšem razantním přístupem nedala zmást a zcela v poklidu, po vzoru anglického viktoriánského stylu, posnídala na přistavených lavičkách chléb s máslem a

uzeninou. Ranní rozsvíčku jim zcela nahradilo pozorování tenisových talentů, kteří v kuliších pilně prověřovali na žíněnkách svá těla.

Venu bylo chladno a mráz znesnadňoval jakýkoliv pohyb prstů nechráněných párem tepých rukavic.

Kočovníci jsou ale příliš hrdinní na to, aby je záporná hodnota teploměru jakkoliv znejistěla či odradila od tradiční sobotní celodenní procházky po okolí navštíveného města. Vyrazili tedy zmužile na skalisko zvané Vraní skála. Cesta byla mamutí. Nikoliv však ve smyslu velikosti jako spíše rozbahněnosti. Mazlavé bláto místy silně podkluzovalo a všelijak nohama smýkalo, kopec se táhl prudce do nebe, které bylo

zachmuřené. Ale nesněžilo. Naopak sněhu bylo po málu, a tak se plánované osvěžení se sáňkováním nevydařilo. Cíl procházky však zcela vynahradil tuto dětskou kratochvíli. Rozhled kol kolem po lesích, lukách a královedvorském průmyslu byl excelentní. Odměna za námahu horalů je k smíle čtenáře slovesně nepopsatelnou skutečností.

Po pokochání se sestoupili na úpatí

skaliska a rozdělali oheň pro zahřátí a opečení oběda. Lov, jak si zajisté čtenář všiml, této události nepředcházel, neboť zkušení Kočovníci s poledním hladem počítali a zjednodušili si přípravu doneSENÍM si vuřtu. Škoda, že chleba se jim nedostávalo dle potřeb.

Pozvolná cesta zpět byla utkána malými zneapojujícími zablouděními a všemožnými bludnými stezkami, nicméně se zdařila. Když se blížili zpět ke své základně, přepadával je mladší bratr noci, tedy večer. V hodině návratu se s nimi rozloučil Marcel, jeden z vůdců spolku Kočovníků (odjížděl zpět do Prahy na maturitní ples své mladší sestry, také členky). Rozloučili se tedy s ním a počali přípravu večerního pokrmu. Za necelou půlhodinku si již všichni pochutnávali na bramborovém pyré s kousky uzené krkvice, aby se poté celý večer syti mohli oddávat společenským deskovým hrám.

Nedělní ráno naši hrdinové strávili zcela totožně jako to předešlé. Náplň výpravy již ale nebyla tolik namáhavá, cesta je dovedla pouze k vysílači za městem a odpoledne k cukrárně.

Nedlouho poté zahoukal vlak, nádražím se roznesl hlas amplionu a Kočovníci se vydali domů, kde svá dobrodružství nadšeně vyprávěli maminkám a tatínkům.

Gimli

Březina

Po dlouhé době se mi podařilo zúčastnit se nefalšovaného třídenního Kočovnického výletu, a protože se mi to

nestává moc často, tak jsem ochotně přijala těžký úděl zpravidla. O cestě vlakem do cílové Březiny sice pohovořit nemohu, protože jsem jela se zásobovací četou autem, ale z tajného (přesto důvěryhodného) zdroje vím, že se ve vlaku nic nekalého ani závažného nedělo.

Zásobovací četa se cestou stavěla v hypernově a na tomto místě shromáždila a zakoupila velké množství nejlevnějších potravin, které bleskovou rychlostí dopravila do Březinské školy. Najít školu by mohl být problém nebyt

Kokešova detailního popisu („taková nízká hranatá budova“). Ve škole se nám zalíbilo, spousta rad pro školáky, počítač, televize, klávesy a obzvláště dvoumístné záchody (překonaly i Bělou pod Bezdězem - a to už je co říct). Po večeři nebylo možné odpustit si chvíliku ligretta a na dobrou noc se hledá Nemo.

V chobotu ráno se na nás z pytlíků usmívaly tři dny staré housky, které jsme zapili podivně zakaleným Pigi čajem, navlékli se do mnoha teplých vrstev a vyrazili do hor a skal. Hned na první prudký kopec jsme stoupali po stopách cyklisty, který jel očividně shora dolů a ještě očividněji neměl vůbec žádný pud sebezáchovy. Od jeho stopy jsme se po chvíli odpojili na cestičku hluboko zařízlou

do vysoké skály. Pěšinka se po krátké době ze skály vynořila a dovedla nás na místo dalekého rozhledu, odkud jsme pozorovali letadélka kroužící nad blízkým letištěm. Z vyhlídky jsme šli stále po skalnatém okraji kopce a dorazili jsme ke skalnímu, pískovcovému hradu se spoustou kovových, stabilních zábradlíček a žebříčků a hlavně s dalekým rozhledem. Neváhali jsme a opět jsme se rozhlédli. Škoda jen, že bylo tak pošmourno, třeba

polem, nepolem, a taky skrz dva ploty až do vesnice Mužský, ležící poblíž kopce Mužského. Na vrcholu tohoto kopce býval kdysi geologicky zajímavý skalní útvar, který ovšem pravděpodobně zničily povětrnostní podmínky. Když jsme se na kopec dostali my, už tam byl jen pomník a daleký výhled. A tak jsme se (už asi po páté) rozhlédli do daleka, určili jsme správný směr a vyrazili do Březiny. Cestu nám zastoupila restaurace a nám nezbylo

než vkloučit a ohřát se Pigi čajem. Někteří se ohřáli také kroketaři nebo zmrzlinovým pohárem.

Posíleni jsme počali sestupovat z hory dolů, do Březiny a hlavně do školy. Zde si každý našel zábavu dle vlastního Gusty (skládání „barbíkových“ pucíků,

dýdzejský triky na klávesách, vaření večeře, ligretto a hlavně neustálé omílání růžovokravího klipu ze „Sezame, otevři se“). Párky a kaše k večeři nás příjemně zaplnily a nezbývalo než ulehnut a usnout.

Ráno nás probudila vůně čočkové polévky (s Puckovou vydanou pomocí) a tak jsme hbitě vyskočili, umyli se a vychutnali si vydařenou snídani. A každou běžnou výletní neděli je potřeba zabalit a uklidit. Tahle neděle sice nebyla běžná, ale přestupní –tedy 29.2., jenže to nás bohužel nepříjemné povinnosti nezprostilo. Uklizeno bylo už kolem jedenácté. Paní si měla přijít vyzvednou školu až v jednu, a

bychom viděli dál, ale do Krkonoš vidět bylo. Hned pod hradem bylo dřevěné odpočívadlo a to bychom nebyli my, kdybychom si v něm neodpočinuli a nepoobédvali. Dělnický oběd (sekaná+ cibule+ hořčice+chleba) v nás zmizel (z části taky zmizel pod stolem, hlavně cibule byla cestovatelská) a přeměnil se na energii, kterou jsme neváhali využít k dalšímu putování. Dalším cílem byl starý, rozpadlý mlýn, kde Hudla objevila každou šikmou plochu a na každé se nepříliš dobrovolně sklouzla. Po mlýnu jsme ještě navštívili skalní cisternu a mohli jsme se vydat k hlavnímu bodu sobotního programu. Trasa vedla cestou, necestou,

tak nezbylo než s volným časem nějak naložit. Zvolili jsme prohlídku místního polodřevěného kostelíka, který byl bohužel zavřený. Ale hřistě za školou bylo otevřené a to byla výzva. A přestože nás bylo krásných 11, tedy hotový fotbalový tým, rozdělili jsme se na dvě úderná družstva a frisbee zápas začal. Stejně jsme neměli fotbalový míč.

A zápas taky skončil. O pár chvil později, a to tak, jak to nikdo nečekal.

Vyhral delfín-tým nad kamzík-týmem (asi že jsme měli lepšího kameramana).

Po vydatném zápase vydatný oběd –chleby s paštikou a

spousta malinové a grepové limonády. Paní si převzala školu a my byli vyhoštěni na ulici, kde bylo nutné přečkat do příjezdu vlaku. Tento vzniklý čas jsme vyplnili pobytom v hospodě, kde jsme se bavili kutálením kroket po stole. Vlak nakonec skutečně přijel (ale to už byla autočeta v Praze) a i do Prahy se dostal. A dál už je to jiná pohádka.

Morče

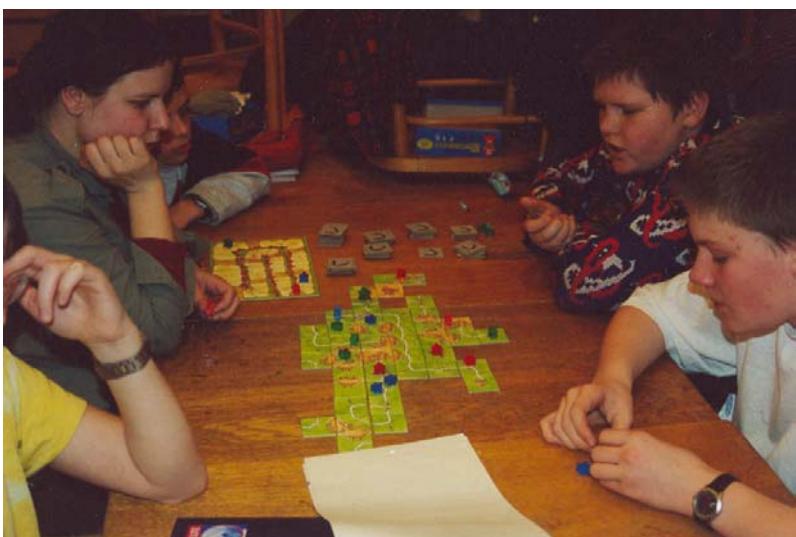
P.S.: The question is, what is the Maňa Maňa

Jarňáky magistráta vitae

Tak jsou tu jedny zaručeně zastarálé Jarňáky.

Jednoho dne roku 1983 se sebral náš oddíl a vyrazil na JPT do Beskyd. Jeli jsme

přes noc a v Beskydech nás uvítalo krásné ranní sluníčko. Cestou jela vedle nás (ale zato v Polsku) parní lokomotivka, která se zvláště Orlíkům velmi líbila. Měli jsme zajištěno perfektní ubytování s televizí, což jsme využili ale jen na Sandokana, dále chata obsahovala sprchy, jídelnu a další věci, které naše pohodlí jen zvyšovaly.

Hned po příjezdu jsme šli lyžovat, někdo na běžky a jiní na sjezdovky. Takto jsme chodili lyžovat celý týden. Ve čtvrtek vyrazili na delší trasu běžkaři, ale postupně se vraceli s různě porouchanými vázáními (Ham s Bahňákem) a občas i se zlomenými lyžemi (Barča s Danou, Bác). Celou trasu, kde se dostali až na Slovensko, absolvovali jen Jakub, Bác, a Nab. Celý týden jsme měli dost sněhu i sluníčka, a tak se nám domů rozhodně nechítelo.

To byla ale krásná pohádka, že? Tak se těšte na letošní jarní prázdniny a věřte, že to bude stejná pohádka (třeba se to stane)! Tak sněhu zdar! Nazdar! A Čau!

Anežka

Z Kanadského Srubu

Byla sedm ráno ve čtvrtek a sešli jsme se před školou. Bylo nás osmnáct a dva učitelé. Naskládali jsme lyže a batohy do autobusu a jeli jsme. Jedeme hodinu, nic, druhá hodina furt nic a tak dále třetí, čtvrtá a pátá hodina. A hele je tady Montreal ale jedeme dál, šestá hodina a furt nic. Už uplinula sedmá hodina a hele Quebec. Ale jedeme ještě apon půl hodiny. A konečně se objeví Mont Ste. Anne nebo hora svaté Anny. Není to žadná šílene visoká hora ale je velká a ideální na sjezdovky. Ano jedeme lyžovat se školou. Možná vás překvapí že jedeme pouze na dva dni a jednu noc. Budeme lyžovat stejne dlouho jako jsme jeli v autobusu. A jsme sedm hodin vod domova. Je to jako by jsme jeli z Prahy do Francie nebo Italie na dva dny.

Zdá se to šílený ale v Kanadě je jenom třikrát tolik lidí co v Čechách ale krajina je víc než sto krát večí než česká. Hora svaté Anny se nachází v Quebecu. V

Quebecu jse mluví skore všude jenom francouzsky. Jedeme ze školou aby jsme cvičili francouštinu v prostředí kde jse bežně používá. Pučovaní lyží není snadné protože domorodci mluví šílene rychle a hned jak poznají že nejseš mistní tak nasadí angličtinu kterej jde rozumět skoro huť než tej francouštině. Ale nakonec všichni máme lyže a jezdíme celej den bez přestavki. A v noci bylo par osvetlenejch

tras tak jsme jezdili až do osmi večer. Nekterejm mrzli obličeje v zime a větru ale stálo to zato. Nic si nikdo nezlomil až na húlku ale to se vyřešilo snadno a jezdili jsme dál. Ráno vyrážíme brzo a lyžuje de dál. Nakonec se všichni naskládame do autobusu a jedeme domů. Jěšte jse najíme zmrzlini aby jsme se pořádne prochladi. Na spáteční cestě se dobře spalo v autobuse tak nám dlouhá cesta nevadila. Přeji vám příjemnej konec zimi.

Hřebík

Pranostikon

Zdravím všechny, jejichž oči zabloudili k tomuhle článečku o pranostikách a svátcích. Jaképak pranostiky nám přináší březen? Březnové slunce má krátké ruce. Zima, kterou březen nese, dlouho s námi ještě třese. V březnu když se práší, stromy

brzo raší. Březen bez vody - duben bez trávy. Březnové mlhy - za 100 dní déšť. Tak uvidíme, jestli nám dobré pranostiky předpovídají. Ale každopádně si můžeme počkat na první březnovou mlhu a pak jen počítat, počítat a počítat... Kdopak to má v březnu svátek? Nejen, že slaví Tomáš

s Anežkou, ale i Josef, Kamil a taky Viktorie. Kdo dál? Hned 1. března jmeniny oslavuje Albín. Pár dní poté, 5. března si přísluší Teofila. Svátek má podle staršího kalendáře a znamená, že nositelka tohoto jména je milá Bohu. Den na to, 6. března, bude oslavovat Fridolín. Jméno je germánského původu a jeho význam? Mírný vladař. Sedmého března možná dostane dáreček Tomáška – oslavenkyně má jméno hebrejského původu, které znamená blížence nebo dvojče. Po páru dnech, přesněji 11. března, bude slavit své jmeniny podle amerického kalendáře Sofronie. Někdy se jí říká i Sofronka, Sofka – rozumná, moudrá. Torkvát a Lukrécie si mohou navzájem popřát 15. března. Lukrécie slaví svátek podle maďarského kalendáře. Význam Torkvátova jména je známý... odměněný zlatým řetězem. A 23. března můžeme přát všechno nejlepší Rupertovi a Ruprechtovi. Neoslavujeme jenom jmeniny, ale i narozeniny. Takže 20. března slaví Pídler „narozky“ a nejen, že Albín má svátek, ale i 27. března taky „narozky“.

Za pár řádků už bude konec a s ním přichází citát. Bé jako březen, bé jako Brigitte, bé jako Bardotová:

„Svět je malý; jednou se všichni sejdou v posteli.“ Nu, nashledanou.

Gizela

Odborné zprávy

Máme tu březen a s ním další článek o odborkách. Březen budiž vyhlášen měsícem uzlaře, tedy si doma, na schůzce i na výletech cvičte uzly, ať máte o odborku více. V březnu jsou také jarňáky a to je příležitost pro vás! Na jarňákách si můžete pořídit v podstatě libovolnou odborku. Stačí informovat někoho z vedoucích, že se chcete nechat přezkoušet z nějaké oborky a už vám odznáček skáče na rameno.

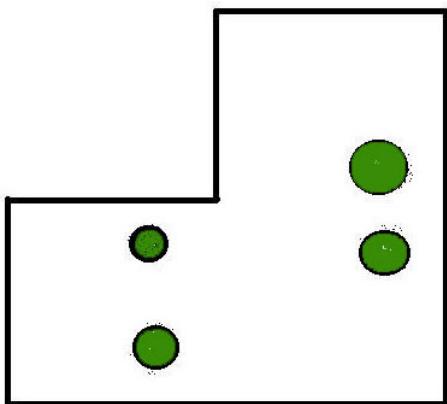
A aby nezůstalo jen u toho, co máte na práci vy, tak vás seznámím i s tím, co se

pro vás připravuje. V plném rozjezdu je příprava druhých stupňů stopaře a zdravotníka a upravuje se 2. stupeň hvězdáře. To abyste měli více možností při výběru vaši silné stránky.

Morče

Luštěnky

Vítám vás, jako každý měsíc, na místě pro můj článek pro všechny aktívni luštitele. Opět začnu tradičně a tím pádem tento příspěvek otevřu příslušním přeloženým do vědecké češtiny. Připravte se, jedeme:

Informační kapacita jedince po sistaci srdeční činnosti je rovna plynovým zplodinám jeho metabolismu.

Podmínkou koexistence jedince druhu Homo sapiens a společenství druhu Canis lupus je sjednocení akustické signální soustavy.

A abyste nestrádali, tak vás potěším ještě malým obrázkem. Je na něm pozemek se čtyřmi stromy, který má otec rozdělit svým čtyřem synům. Každý syn má dostat stejnou část pozemku, každý s jedním stromem. Všechny části ale musí mít stejný tvar! Promyslete si to a řešení házejte do bedničky B, pokud se někomu podaří rozdělit pozemek spravedlivě, bude

odměněn. těším se na odpovědi.

A na závěr řešení: 1. *Mrtvý prd ví.* 2. *Kdo chce s vlky být, musí s nimi výti.*

Morče

Fotokoutek

Zdravím všechny pravidelné čtenáře mé rubriky, ani dnes jsem na vás nezapomněl a přináším vám něco toho fotkového povídání. Jak jistě všichni víte, blíží se nám jarní prázdniny a s nimi jarní tábor. Jelikož už určitě všichni brousíte lyže, leštěte přeskáče a ostříte hůlky, rozhodl jsem se vám ty přípravy vylepšit jedním tematickým článkem, který se právě lyžařských aktivit týká.

Asi nikoho neprekvapí, že se na sjezdovce povětšinou lyžuje. Že to ale

nemusí být jediná aktivita, kterou tam můžete provozovat, dokazuje japonská umělkyně Mor Ce, která je v současné době na turné po českých svazích. Je to sochařka, která se specializuje na práci se sněhem a vytváří z něj různá umělecká díla. A proč pracuje na sjezdovce? Hlavním důvodem je podle Mor Ce dobré upravený sníh a pak také projíždějící lyžaři, kteří umělkyni při práci inspirují. Navíc se

sama může na sjezdovkách projet, když hledá vhodná místa pro stavbu svých děl. Nicméně život umělce není rozhodně lehký a je to velmi nevděčná práce. Mor Ce totiž staví ze sněhu miniatury a nesetkává se u ostatních lyžařů s pochopením. Většinou na její geniální miniatury uprostřed sjezdovky neberou pražadné ohledy a lhostejně je rozjezdí. Nepomáhá ani označení exponátů varovnými cedulkami. V poslední době se nepřátelsky projevují dokonce i údržbáři sjezdovek a exponáty systematicky likvidují rolnami. Také miniaturu postavenou v krásné lokalitě pod vlekem nebyli lyžaři jedoucí na vleku ochotni objíždět. Mor Ce se tedy odhodlala k razantnímu kroku a začala spolu se sochami instalovat zátarasy proti lyžařům.

To se ovšem neshledalo s velkým nadšením ani ze strany majitelů sjezdovek, ani ze strany horské služby, která od té doby musela ošetřit 10krát více úrazů vzniklých na sjezdovkách. Ale i přes nepřízeň okolí pokračuje Mor Ce ve své záslužné práci. Bohužel mám ale špatnou zprávu – v zatím

posledním rozhovoru s novináři prozradila, že Paseky letos pravděpodobně nenavštíví.

Marcel

Bodování

Vítáme vás u našeho měsíčního zpravodaje, který vám (jako jediný v celém Týpku) přináší objektivní, nezaujaté a nezkreslené informace ze světa bodů,

bodlin, bodláku a všeho takového. A co je tedy nového? Kromě toho, že se všichni posunuli vpřed na naší bodovací plachtě (a to vnímáme jako veliký úspěch), tak Kamzíci předběhli Tygry a Cvalič zázračně nabral rychlosť a PŘEDBĚHL JANU! Ta je nyní o celých 11 bodů za ním.

A jinak nikdo nikoho nepředběhl, takže tímto naše zpravodajství končí.

Vaše bodovací redakce v zastoupení Buža a Viga

JEDNOTLIVCI

1	Helmut	(TY)	236
2	Ikarus	(OR)	195
3	Eidam	(KA)	185
4	Cvalda	(KA)	169
5	Jana	(DE)	158
6	Berenika	(OR)	155
7	Babča	(OR)	150
8	Pečeně	(DE)	125
9	Jake	(KA)	101
10	Sebastian	(ZU)	81
12	Jakub	(OR)	63
11	Beata	(ZU)	56
13	Tomáš	(PA)	52
14	Míša	(PA)	51
15	Matěj	(ZU)	34

DRUŽINY

1	Orlíci	111
2	Kamzíci	99
3	Tygři	92
4	Delfíni	48
5	Zubři	27
6	Panteři	15

Poznej Prahu 6

Minule jsem měl pocit, že to bude na vás těžké, a také bylo. Ale je pravda, že páru správných odpovědí jsem dostal - hostinec "U slona" v Sedlci.

Takže dnes něco jednoduchého. A jak se to kino vlastně původně jmenovalo ??

